

# למען שמו גאריה

להערות, הארות, תרומות והפצת העלון טל' 054-8473292

## 'משנכנס אדר מרבין בשמחה' ('תענית' כט)

שואל ה'מאור עינים'; הלא עיקר הנס של פורים היה ביי"ד ובט"ו באדר אי"כ מדוע מתחילים בשמחה מתחילת החודש? אלא; ששם חודש אדר מרמז על תוכנו (כמו שניסן מרמז על שנעשו ניסים לאבותנו בחודש זה). ולמה נקרא חודש אדר? מפני שבחודש זה א' דר, א'לופו של עולם, הקדוש ברוך הוא, דר (גר) איתנו בעולם הזה (מכיון שקיבלו ישראל את התורה מאהבה וגם נולד בו משה רבנו שהוריד את השכינה לארץ). ואי"כ אין שמחה גדולה מזו, לכן; 'משנכנס אדר', כשאלופו של עולם דר ומשרה שכינתו איתנו אז בודאי; 'מרבין בשמחה', השמחה גדולה ויש להרבות בה מיד כשנכנס החודש. ('אורה של תורה)

## הרב חיים זאיד מספר:

בראש חודש שבט תשע"ט, התארחתי בשבת במלון ביים המלח. סיימנו את תפילת ליל השבת, ואז ניגש אליי יהודי אחד, אורח אף הוא בבית המלון, כשהוא דואג ומבולבל: 'כבוד הרב, אנא ממך תעזור לי.'

'במה אוכל לעזור?', התעניינתי. והוא השיב לי את הדברים הבאים: 'אשתי אינה מוכנה לרדת לחדר האוכל לסעודת ליל שבת. העניין הוא שכבר שנים רבות שאין לנו ילדים, ועברנו טיפולים רבים לשם כך. והנה, היום, כשעה לפני כניסת השבת, הודיעו לנו מבית החולים שהטיפול האחרון שעשינו לא הצליח. משמעות הדברים היא כי בדרך הטבע אפסו סיכויינו, ולא נזכה לעולם בילדים. הטיפול הזה היה הסיכוי האחרון שלנו, קולו נחנק, 'ומאז שאשתי קיבלה את הבשורה הקשה, אין לה חשק לכלום, והיא אינה רוצה לרדת אל סעודת השבת.'

ביקשתי ממנו שיאמר לה שאני רוצה לשוחח עימה. הוא ניגש לקרוא לה, בעוד אני מתחנן לה' שיכניס בפי את המילים הנכונות. כשהאישה הגיעה, כאובה לחלוטין ומעיין דמעותיה יבש, אמרתי לה: 'אני רוצה להגיד לך דבר חשוב שהוא ה'טיפי' לכל הישועות וההצלחות. אנחנו נמצאים כעת ביים המלח. מה השם הנוסף שיש לים המלח? – ים המוות. מדוע? מפני שהדמעות של היאוש, העצב והאכזבה הם מוות. אדם שבוכה ומתבכיין על מצבו שלא טוב לו, מושך על עצמו צער ועצב נוסף. לכן ים המלח, הדומה לדמעות העצב המלוחות, נקרא ים המוות, מפני שכולו מוות ואינו מייצר חיים. אך מי שרוצה לזכות לחיים טובים ולייצר חיים, צריך ים יפה, ים מלא בגלים עם שמחה, שם יש במעמקי הים חיים שלמים. כי היכן שיש שמחה – יש חיים.'

המשכתי ואמרתי לה את הדברים הבאים: 'דעי לך, לשבת קודש יש קדושה ומעלה גדולה מאד, שמי ששמח ביום השבת – משפיעה עליו שבת שפע של ברכות. אני מבקש ממך, שמעי לי. קבלי על עצמך לשמוח בשבת הזו, למרות הקושי האדיר והנורא. ודעי לך, שזכות השמחה ששמחים בשבת ומראים לה' שאנו נהנים בה, למרות כל הצער – היא המביאה ישועות וברכה לכל החיים. 'ששון ושמחה ימצא בה – ונסו יגון ואנחה', כך אמרתי לה את המילים ששם ה' בפי, במיוחד לאותה אישה כאובה.

בחסדי שמים, האישה קיבלה את הדברים ועשתה מהפך. היא נכנסה לחדר האוכל עם בעלה והחלה לשמח את כולם. היא עברה בין השולחנות, שאלה בשלום האורחות, דיברה איתן במאור פנים ואיחלה להן שבת שלום – והכל ממש בצורה מופלאה. כל זה היה לפני כשנה, והנה כעת, ממש לפני כמה ימים, בתאריך כ' בטבת התש"פ, בעוד אני בדרכי חזרה מנהריה, אני מקבל טלפון שטוף דמעות מאותו יהודי: 'הרב זאיד אתה זוכר אותי?!... אני, שאשתי היתה עצובה בשבת ביים המלח, ונתת לה 'טיפי' לישיעה לחיים. התקשרתי לבשר לך, כי בישועת ה' ובחסדו הגדול, נולד לנו בשבת האחרונה, פרשת ויחי, בן זכר...!'

'ישתבח שמו לעד', קראתי בהתרגשות ואף בעיניי עלו דמעות. "היא מסרה את נפשה לשמוח למען השבת, ושמה את כל הצער והיגון בצד – גם הקב"ה שילם לה בבן זכר, כנגד כל דברי הרופאים – ומתי?... ביום השבת...!'

וזה עתה העצות שאני מוסר בשם כל גדולי וצדיקי הדור, שאמרו כי בכוחה של שבת קודש להושיע כל יהודי מכל מיצר וצרה. השבת היא מקור הברכה. רוצים זיווגים? ילדים? בריאות? השבת היא המקור של הברכות! ולכן, שמחת השבת היא אחד הדברים החשובים ביותר.

## אלו דבריו של החיד"א הקדוש

\*אם האדם מסיר את צערו וטרדתו לפני השבת, ומכניס שמחה עצומה לליבו על עצם יום השבת – הקב"ה מסדר לו את טרדתו ופותר לו את מצוקתו, בעבור שהשתדל לכבוד השבת. כי מי שמשקיע לכבוד השבת – השבת הקדושה מחזירה לו. מי שמאמין בשבת ומראה לה' ביום הזה אהבה – מלמעלה מחזירים לו כפליים\*.

"שבת היא מלזעוק – רפואה/ ישועה קרובה לבוא", כי אם האדם שובת בה מכל הזעקות והצרות, אזי זוכה שרפואה וישועה באה

לעילוי נשמת

ויקטוריה רות בת לונה, יצחק בן דורה

# אם ראשונים כמלאכים - המקבל הרב מארי סעדיה בן אור זצ"ל

הרב המקובל מארי סעדיה בן אור זצ"ל הידוע כאוהב ישראל- נולד בשנת ה'תרע"ד (1913) ביישוב חרף אל הייגה שבמחוז חוגריה בתימן. בגיל שלוש ידע כבר קרוא וכתוב, ומילדותו נחשב כעילוי. שקדנותו לא ידעה גבולות והיה הוגה ללא הרף בזוהר ובחשכה היה לומד בו לאור הלבנה. אביו שחש בשקיקה העצומה של בנו ללימוד התורה לא חסך מכספו והיה מקפיד לרכוש עבורו עוד ועוד ספרי קודש בכל פעם שסוחר הספרים היה מגיע לכפר פעמיים בשנה. פעם תמה הסוחר, אם אכן ראוי הילד בן השש לספר כה יקר של שני כרכים. משהגיע כעבור חצי שנה, בחן את הילד והופתע לגלות, כי הלה ידע בעל פה את כל שני הכרכים. הסוחר החזיר לאבי הילד את כל מחיר הספרים על אתר.



כבר בגיל 13 הוסמך לרבנות. גאון בנגלה ובנסתר. בצעירותו הנהיג את קהילת חרף אל הייגה. שמעו וגדולתו אף הגיעו לערביי הסביבה, אשר היו עולים אליו לבקש ברכה והצלה בעת מצוקה. בשנת ה'תש"י (1949) עלה לארץ ישראל, אולם סירב לקבל משרה רבנית רשמית. למחייתו עסק בגננות וגם בזמן עבודתו לא פסק מלעסוק בתורה ולחדש חידושים.

לאחר פטירתו של מארי עובדיה בן חיים זצ"ל, שימש כמארי במשך 30 שנה של קהילת 'נצח ישראל-אור לבנים' ברעננה, וב-15 השנים האחרונות לחייו גם הנהיג את ביה"מ 'לאה ורחל' מיסודו של אחיו המקובל מארי חיים שלום זצ"ל. שקד על התורה יומם ולילה, כשהוא פרוש מענייני העולם הזה. כל הליכותיו היו בקדושה ובטהרה. שמר על עיניו ופיו בצורה מופלאה. מרבית השנה היה שרוי בתעניות דיבור, ושיאן היה מראשית חודש אלול ועד מוצאי יוה"כ במשך 40 ימים ללא הפסקה. ענוותן מופלא. רבים פנו אליו כדי ליהנות מעצה ותושייה, ורבים מהפוקדים זכו לישועות. אוהב ישראל מופלא. הוענק לו תואר "יקיר העיר" רעננה. על שמו נקראו רחובות. נפטר ב-ה אדר ה'תשנ"ז (1997). ציונו ברעננה. חי כ-84 שנים.



**אביו:** ר' עובדיה בן שלום דורני. **אמו:** מרת חממה צבר סינאוני. **אשתו:** מרת רחל. **בתו:** שושנה. **אחיו:** ר' אברהם שלום, ר' חיים שלום. **סבא:** שלום דורני (מצד אביו). **מרבותיו:** ר' חיים סינאוני. **מתלמידיו:** ר' חיים עדני (הקים בירושלים בית מדרש על שמו ועל שם אחיו בשם 'אור

חי'), ר' דורון אחיאל (רב קהילת נצח ישראל בלונדון). **חברותא:** ר' יצחק הוברמן (העיד כי רבנו זכה לגילוי אליהו) **מספריו:** •ארזי אל •מחמדי אל •ערוגות הבושם •נתיבות החוכמה •קודש הילולים •נופת צופים •עצי בשמים •משנת חכמים •פאר מלכות

**על העובדה** כי הרב היה בעל רוח-הקודש יעידו הסיפורים המופלאים הבאים: אישה אלמונית מירושלים הגיעה לבית הרב כדי לבקש פתרון לבעיה שהייתה לה. כשהגיעה לביתו, בת הרב מסרה לה כי לצערה אביה מאושפז בביה"ח 'מאיר'. האישה לא היססה ומיד נסעה לבית-הרפואה אל הרב. בעודה מתקרבת אל הרב, עוד בטרם פצתה את פיה, הרב כנגדה אמר לה: 'אלהו- אליהו'. האישה נפעמה, שכן זהו שם בנה, ובעניינו היא הגיעה. 'יתירה מזו, בעודה משתהה נפעמת, הוסיף הצדיק ואמר: "שובי לביתך ויהיה בסדר". לא היה גבול להתפעלותה והתרגשותה, שכן מעולם לא דיברה קודם עם הרב, ומעולם לא סיפרה לו, באשר לבעייתה ובפעם הראשונה היא רואה את הצדיק, ומיד יודע באשר לבעייתה.

מעוצמת ההתרגשות צייתה לדבריו וחזרה לביתה ללא היסוס. מיד כשפתחה את דלת ביתה, צלצל הטלפון ובעודה מרימה את שפופרת הטלפון מעבר לקו שמעה את קולו של אליהו בנה היקר, אשר זה כארבעה חודשים מטייל בחו"ל ולא יצר קשר כלל. לשמחתה השלמה בישר בנה, כי הוא החליט לחזור לארץ.

**אחי** נהג לבקר את כבוד הרב. אני שכל-כך רציתי להכירו הפצרתי באחי לצרף גם אותי. משהגענו לביתו של הרב, אחי דיבר עם הצדיק וביציאתו ממנו אמר לי **שלא צריך להטריד את הרב, אם מדובר בבעיות פרנסה או בעיות גשמיות.** התווכחתי קצת עימו בשקט במכונית. לפתע הרמתי את ראשי והרב עשה תנועה ביד שאני אגש אליו. אמרתי לאחי, הוא קורא לי. אחי נכנע. הרב היה בתענית דיבור והבנתי שהוא רוצה לשמוע מה אני רוצה. אמרתי לו: "ברכה לילדים ולי". הרב בירך אותנו והוסיף בברכתו עניין מסוים ביזמתו ושהייתי זקוק לאותו עניין עד למאוד. ואני פחדתי מאחי לספר לו על עניין גשמי זה, אבל הרב ידע בידוק מה שרציתי ובירך על כך.

**חיים** סעיד מפרדסיה חלה ל"ע במחלת הפרקינסון. גופו רעד כל כך, עד שלא היה יכול לאכול ולשתות. אחותו שושנה (תעי"ז) באה בתחנונים למארי, שיסייע לאחיה החולה. תחינותיה של שושנה נגעו ללבו של המארי, ובנוסף לעובדה שחיים הוא בן דודו, הניעו אותו לחרוג ממנהגו, שלא לעסוק בקבלה מעשית. המארי רשם קמע עם שם ומסרו לשושנה. האחות המסורה מסרה לאחיה חיים **ומה רבה היה שמחתה, כי ברגע ששם את הקמע על צווארו- הרעידות פסקו חלפו ב"ה. אחיה חזר לבריאותו הראשונה ואכל ושתה כאדם בריא לכל דבר.**

חלפו כחמש שנים ופתאום המחלה חזרה וביתר שאת, ושוב חיים סעיד רועד ואינו מסוגל להכניס לפיו מאומה לא דברי מאכל ולא שתיה. טלפון בהול מפרדסיה למארי מבני ביתו. "בן דודך שוב חולה. מה עושים?!". והמארי עונה: "מה עושים? תשאלו את עצמכם, למה **כבסתם את הקמע?**". תדהמה אחזה במטלפן, הודה רב וביקש ברכתו, והשיחה הסתיימה. או אז ניגשו לכביסה היבשה, ומה **רב פלאם היה לראות, כי הקמע אכן בכיס המכנסים, קרוע ובלוי.** בהבינם את גדולתו של המארי, אשר חזה מרחוק מה קרה לקמע, פנו שוב אליו בצר להם: "אנא רבנו, הכן לו קמע חדש". ענה להם המארי: "אני אוהב את בן דודי ורוצה בטובתו, אך איני עוסק בקבלה מעשית ולא רושם קמעו. למענכם פעם אחרונה, שאני אחרוג ממנהגי ואעשה זאת בשנית. אנא שמרו על הקמע מכל משמר". הצדיק שוב כתב קמע ומסר לו, ובאורח פלא שוב נתרפא חיים סעיד. **הרעידות חלפו, וחיים החל שוב לאכול ולשתות כאדם בריא לכל דבר.**

**עין** בעין היו פוניו רואים ישועות. יהודים וערבים כאחד היו מתדפקים על דלתו לבקשת עזרה. סיפר אחיו ר' אברהם שלום: "בכל פעם, כשהארבה היה עט על השדות- היו הערבים רצים בהלה לרבינו, והצדיק היה רושם שמות על פתקה ומתפלל, והארבה היה בורח ונעלם כלא היה!".



מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

**סיפר מרן בדרשתו:**

סיפרו לי כמה מתלמידי שהוכרחו לעבודת הצבא, איזה צער גדול סובלים בשביל לקיים מצוות ה', להתפלל או לברך ברכת המזון, או להינצל ממאכלות אסורות, ומפקדיהם בצבא רועצים ורוצצים אותם בחזקה, חוטאים ומחטיאים, האם יש לנו תקוה כי נצליח על ידי צבא זה והם ילחמו מלחמותנו? אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים! שיחזיר פושעי ישראל למוטב ע"י ראותם נסים גלויים, שידוע כי כל הנסים שאירעו לאבותינו במצרים הם הכנה אל הנסים העתידיים לבא במהרה בימינו אמן.

**סיפר רבי יצחק יוסף שליט"א הראשל"צ ובנו של מרן**

לפני שנים רבות, חמיו של מרן רבי אברהם פטאל זצ"ל נפל למשכב, – וחוליו הכביד עליו, מרן האבא ביקש ממני שנלך יחד לבקר את הסבא במיטת חוליו, כשראה הסבא את מרן החלו עיניו זולגות דמעות באומרו, כי החולי והיסורים מפריעים לו לזכות את הרבים. כששמע כך מרן תפס את ידי חמיו ואמר בפיו: "יהב ליה ידיהואוקמיה" (תן לי ידך וקום/וחזר על זה שלוש פעמים, לאחר מכן שאל את חמיו, חביבים עליך יסורי? וסבא השיב לו: לא הם ולא שכרם וכעבור זמן החל מצבו להשתפר והמשיך להיות עוד שנים רבות לזכות את הרבים.

**סיפר רבי מנשה בקשי שליט"א מתלמידי מרן המובהקים.**

כשהתחיל ללמוד תורה אצל מרן זיע"א בשנת תשי"א, ביקשו לגייסו לצבא, ולא היה לו שום פתח להימלט מהגיוס, לכן פנה למרן, והורה לו שלא יתגייס בשום אופן אם יבוא בקביעות לשיעור, – כי המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות, והוסיף מרן ואמר לו שישע לגאון החזון איש בבני ברק לקבל ברכותיו, ניכנס ר' מנשה אל החזו"א וכששאל אותו החזו"א מדוע אינך רוצה להתגייס, השיב לו, מפני שאני לומד תורה כל ערב בירושלים, שאל אותו החזו"א מי שלח אותך אלי, השיב ר' מנשה: הרב עובדיה יוסף שאני תלמידו, ואז פסק לו החזו"א אל תלך לצבא כפי שהורה לך רבך, – ולא יקרה לך שום רע וכך היה.

**מעשה שהיה לאחר פטירת רעיתו של רבי רפאל עבו זצ"ל,**

באזכרה שערכו לעלוי נשמתה, השתתפו מרן זיע"א ורבי ב"צ אבא שאול זצ"ל, בסיום האזכרה ניגש מרן לרבי בן ציון וביקשו להתלוות אליו ברכבו לירושלים, השיב לו רבי בן ציון: לא אוכל לבא עמך כי אני מתעכב כאן וכבודו לא יטרח, ושוב אמר לו מרן: אני אמתין לך כמה דקות וניסע ביחד לירושלים, ושוב השיב רבי בן ציון: אני מתעכב הרבה זמן כבודו לא יחכה לי, כשראה כך מרן יצא ונסע לביתו בירושלים לבדו, – אחד החכמים שהיה נוכח במקום, ניגש לרבי ב"צ ושאל אותו, מדוע כבודו לא נסע עם מרן לירושלים, השיב לו רבי ב"צ: יודע אני שהרב עובדיה יצוה לנהוג לקחת אותי קודם לביתי, ואח"כ יסע הוא לביתו, אמר לו אותו חכם, ומה בכך הלא בתוך חמש דקות יגיע חכם – עובדיה לביתו, ואז השיב לו רבי ב"צ בתמיחה: וכי אתה יודע מה זה חמש דקות של חכם עובדיה? האם אני מסוגל לגרום לו ביטול תורה של חמש דקות? (אביר הרועים עמ' 54)



הרב בן ציון מוצפי שליט"א

**שאלה -**

**האם ההשקפה שכל דבר ואפילו עבירה שהאדם עושה היא מאת....?**

**תשובה** השקפה מטורפת, של אנשים פתאים שוטים גמורים וחולי נפש, מוציאים שם רע על השלטון האלקי כאילו הוא עושה זאת, במקום לקחת על עצמם אחריות. זו כפירה מוחלטת בתורה הקדושה. ובמשה רבנו עליו השלום. פסוקים למאות ולא לפים בתורה, בנביאים, ובכתובים, מוכיחים, מזהירים את האדם לבחור בטוב, רק מטומטמים אשר לא קראו מימיהם את התורה מסוגלים לדבר סרה על ההנהגה למעלה. עומד אבי התעודה משה רבנו ומכריז, דברים פרק ל פסוק טו

**רְאֵה נִתְּתִי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת־הַחַיִּים וְאֶת־הַטּוֹב וְאֶת־הַמּוֹת וְאֶת־הָרָע. אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם לֵאמֹר אֶת־יְקֹק אֱלֹהֶיךָ לִלְכֹת בְּדַרְכָּיו וּלְשַׁמֵּר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְחַיִּית וְרַבִּית וּבְרַכָּךָ יְקֹק אֱלֹהֶיךָ בְּאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה בָּאִשְׁמָה לְרִשְׁתָּהּ. פסוק י"ט.**

**הַעֲדַתִּי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת־הַשְּׂמִים וְאֶת־הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמּוֹת נִתְּתִי לְפָנֶיךָ הַבֹּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבַחֲרֹתַי בְּחַיִּים לְמַעַן תַּחֲיֶה אֶתָּה וְזַרְעֲךָ.**

**שאלה - ראיתי שהרב כתב לגבי מעלת עליית שישי אם**

**הוא מהששה עולים הראשונים, או סמוך למשלים, אפשר ביאור קצת?**

**תשובה**

עיין להגאון החידי"א ז"ל בספרו מחזיק ברכה [אוי"ח סימן רפ"ב, ה] שכתב בשם הרב שמואל בנו של המהרר"ח ז"ל "מספקא לי בעליית הששי אם יותר טוב לעלות הששי למנין או סמוך למשלים אעפ"י שעלו יותר מו' זז. ונראה שיותר טוב לעלות סמוך למשלים להיות כי בסמוך ומשלים צריכים לקרות בדבר אחר בס"ת בשא"כ העולים באמצע שחוזר כל אחד וקורא מה שקרא חבירו וא"כ אינו נקרא הששי אלא הסמוך למשלים. עכ"ל. וראה דבריו טובים. אם הששי הראשון שקרא לא קרא קריאה מחודשת אז מסתבר דהסמוך למשלים שקורא קריאה חדשה יש לו תורת הששי. אך אי נהוג דגם הששי הראשון קורא קריאה מחודשת ומשביעי ואילך חוזרים לקרות מה שקראו כבר נראה דיותר טוב לעלות הששי הראשון שהוא העיקר. וכן שמעתי מפה קדוש חכם ומקובל [הרש"ש] זלה"ה שהעיקר הוא לעלות הששי הראשון, וכיפי תלי לה מדקדוק לשון הזהר הקדוש דקאמר רבי כרוספדאי חמיד לבא לא הוה סליק אלא שתיאת לאיננו דסלקין. דתיבות לאיננו דסלקין יתירות. אמנם כיון לומר דאם קורין הרבה עולים הששי הראשון הוא נגד היסוד וזה שאמר לאיננו דסלקין לא הסמוך למשלים."

בגמר התפילה, כשהגר"נ לנדמן אוחז שוב בשקית התפילין שלו, ומתכוון לחלוץ את התפילין, הוא מוצא פתק קטן שנתחב בתוך השקית, ובו כתוב לאמר:

הרב לנדמן, לפני למעלה מ-20 שנה סידרת קידושין לאבי ולאמי. והנה, שלום הבית שלהם לא עלה יפה, ומריבות תמידיות מתגלעות אצל הוריי. ברצוני לבקש מהרב, שיואיל בטובו להשתדל להשכין שלום בביתנו. חושבני שבתור מסדר-הקידושין יצליח הדבר בידיו, וההורים יסכימו לעשות ככל אשר יורה הרב! הבחור שאיר את שמו ומספר הטלפון שלו, ועוד באותו יום נקבעה פגישה בין ההורים להרב לנדמן.

### ההורים הסכימו

בפגישה, שנערכה ברוח טובה ולבבית, הזכיר הרב לנדמן לבעל ולאשה את יום חתונתם, ויהעלה זכרונותי מהחופה בה הוא שימש כמסדר הקידושין, ופנה בחכמה אל בני הזוג, ואמר:

‘אני רוצה לסדר לכם חופה וקידושין בשנית; האם הינכם מוכנים?...’

למשמע הדברים חייכו בני הזוג, והבינו אל מה רומזים דבריו של הרב לנדמן. ואכן, במשך שעה ארוכה שהה הרב במחיצתם, והסביר להם בארוכה את חשיבותו העצומה של שלום-הבית במשפחה היהודית, ועד כמה צריך כל אחד לוותר לשני, ולהתחשב בצרכיו. בכישוריו המבורכים הצליח הרב לנדמן לעורר אצל בני הזוג מחדש את ההרגשה הטובה בעת החופה, עד שנחשב הדבר כאילו התחתנו מחדש בזה-הרגע. אביו ואימו של הבחור ניאותו להשכין בביתם שלום-בית אמיתי.

הגר"נ לנדמן ציין בפניי, שהמשימה צלחה בידיו בצורה מיוחדת, ושלא כדרך הטבע. אפשר היה לחוש שיש כאן סיעתא דשמיא יוצאת דופן.

ומי יודע, אם לא המצוה הראשונה של עניית האמן עייי הבחור בקול ובכוונה, היא-היא זו שגררה אחריה את מצוות שלום-הבית אצל ההורים **מתוך הספר "ברכי נפשי", מאת הרב יצחק זילברשטיין, בעריכת משה מיכאל צורן.**



הרב יצחק זילברשטיין שליט"א

לאחר התפילה מוצא הגר"נ לנדמן בכיסו פתק קטן שנתחב אל תוך שקית התפילין שלו

### והמצוה (כ"ד י"ב)

כלל ידוע הוא במצוות: מצוה גוררת מצוה. כך פועלים הדברים וכך היא המציאות. כמו שהבורא יתברך קבע חוק בטבע, שהמגנט שואב אליו את כלי המתכת, ועד היום לא הצליח אף אחד לפענח את ה'צופן' שבחוק הטבעי הזה, כך גם קבע השי"ת בבריאתו שהטוב נמשך אל הטוב, ומצוה אחת גוררת אחריה את המצוה השניה, גם אם לפעמים נראים הדברים כהתרחשות פילאית.

ההגר"נ לנדמן שליט"א מחולון, סיפר לנו מעשה מופלא שיש בו כדי להמחיש בפנינו את הכלל של 'מצוה גוררת מצוה'.

בבוקר אחד נאלץ הרב לנדמן להתפלל שחרית בעיר בני ברק, ולא במקום תפילתו הקבוע בחולון. הוא נכנס לאחד מבתי הכנסת, והתכוון להניח תפילין. לידו עמד בחור כבן 20, והרב לנדמן באהבת-ישראל הגדולה שבו, החליט לזכותו במצוה.

‘אני אברך על התפילין, ואתה תענה אמן, אבל בקול רם ובכוונה גדולה’, הציע הרב לבחור. והבחור הסכים. ה'אמן' שיצא מפיו בכוונה-רבתי אכן נשמע היטב בחלל בית הכנסת.

### שלום הבית לא עלה יפה

בשלב זה מביט הבחור בפניו של הרב, ושואלו: ‘האם אתה הרב לנדמן? יכן, משיב הרב. כשהתעניין הרב אצל הבחור לשם מה ביקש לדעת את זהותו, התחמק הלה ממתן-תשובה, והרב ניגש אפוא לתפילת שחרית.